

REPRESENTACIÓ DEN CAMESTORTES

ALGAIDA, 5 DE MARÇ DE 2011

PERSONATGES

Comitiva de familiars (no parlen)
Arruals acompanyants den Camestortes (no parlen)
Pare den Camestortes
Mare den Camestortes
Arrual Major
Jutge
Fiscal
Rei Carnaval

ESCENOGRAFIA

Munt de papers: Sumari
Llibrot del jutge
Balança. Maça del jutge
Taules, cadires i bancs

ANOTACIÓ IMPORTANT

Una gran part d'aquest guió es basa en la gesticulació, en el llenguatge no verbal dels personatges. Per aquest motiu és important fer especial esment a la mímica durant tota la representació.

PRIMERA PART

Introducció general

(Entra a l'escenari la comitiva de familiars, seguida del pare i de la mare. Quan s'han assegut, entra en Camestortes escoltat per dos arruals, que el menen del bracet. Quan fa l'entrada en Camestortes, tot són espants dels familiars que es posen a plorar, sobretot la mare que fa una vertadera escena melodramàtica. Seguidament entra l'Arrual Major seguit del Fiscal, amb un posat més estirat que un sou de funcionari.

A continuació entra el Carnaval i amb molta parsimònia se situa al mig de l'escenari i comença el).

**GRPAT DE DÈCIMES COIXES QUE,
A MODE DE BENVINGUDA
I COM A INTRODUCCIÓ A LA FUNCIÓ,
RECITA EL REI CARNAVAL**

I

Permeteu que me present:
Jo som el rei Carnaval,
un monarca excepcional
d'ençà des meu naixement.
Tenc un domini potent
damunt tothom desflessat,
gent de gran integridat
que fa bulla, bauxa i festa
i, sobretot fa sa gran gesta
d'exercir sa llibertat.

II

Com que són es Darrers Dies
fins Algaida jo he arribat
i amb molta severitat,
fora patir de manies,
jutjarem ses dolenties
(tot quan mos ha succeït).
Perquè estic ben entristit
de ses desgràcies tan fortes
que culpa den Camestortes
aquest any tots hem patit.

III

Com que hi ha molta de gent,
sa benvinguda vull dar
an es públic assistent
que heu vengut a escolar.
Així és que dic ben rabent
perquè avui estic de bones:
Siau benvinguts senyors,
senyores, amos, madones
i es que no fan coneixerdor (+I)
si són homos o són dones.

IV

Benvenguts tots, nins i nines,
fadrins, fadrines, casats,
separats i divorciats,
mallorquins i mallorquines.
Com un roser sense espines,
amb “talante” de ministre
perquè no som gens racista,
salud també es forasters
i an es quatre “esterengers”
que jo ja conec de vista.

V

I ara vull recomanar
a tota sa concurrènci'
que faceu molt de silenci
perquè ja hem de començar
lo que heu vengut a escoltar
amb molta de simpatia.
No allargam més s'agonia:
Ja mos trobam a ses portes
de jutjar en Camestortes
amb molta categoria.

VI

I vull dir, per acabar,
an es bons espectadors:
Tots ets que avui feim d'actors
ses graci's vos volem dar.
I a ses persones que hi ha,
no vos faceu ses estretes.
Si voleu esser condretes,
ben vives i intel·ligents,
en 'cabar feis-nos contents
unes FORTES MAMBELLETES!

I a continuació: senyores i senyors, amos i mado-
nes, fadrins i fadrines, aixecau-vos i feis gran
silenci perquè, amb gran solemnitat, entra
en escena es Jutge per començar es Judici den
Camestortes.

(Entra es Jutge i tothom en escena es posa dret).

SEGONA PART

Introducció al Judici

(El jutge duu un grossíssim llibrot davall el braç. Figura que és un llibre de lleis. El col·loca damunt la taula i s'asseu a la cadira. Fa un gest amb la mà donant a entendre que els assistents al judici es poden asseure).

JUTGE: Aquest magne tribunal s'ha reunit per jutjar i condemnar aquest homo (*assenyala amb el dit en Camestortes*) de totes quantes desgràcies, desventures i adversitats han succeït a sa vila d'Algaida. En Camestortes és culpable, i així ho demostrarem. En aquest sumari (*assenyala un munt de papers que hi haurà damunt la taula*) hi ha escrites totes ses acusacions. Arrual, procediu a començar es judici.

MARE: (*Plorant desconsolada*) Però si ell no ha fet res! Ai, pobre fillet meu (tots els familiars ploren).

JUTGE: (*Autoritari*) Silenci! Ja tendrem temps de xerrar i plorinyar quan haguem condemnat i executat aquesta lacra de sa societat que té per nom Camestortes. Arrual, que comenci es procés.

ARRUAL MAJOR: (*Amb to solemne*). Algaida, dissabte dia 5 de març de l'any de nostre senyor de 2011. Compareix davant aquest magne tribunal en Camestortes Tortes, fill de son pare i de sa mare, acusat d'horribles crims, faltes, infàmies, malifetes i altres monstruositats i atemptats que, seguidament, explicarem. (*Pausa*). I amb l'autoritat que m'ha esta conferida deman: ¿Qui jutjarà en Camestortes?

JUTGE: Jo, es gran Jutge Patutge, en nom de sa justícia.

ARRUAL MAJOR: ¿Qui l'acusarà?

FISCAL: Jo, es Fiscal General, en nom des ministeri fiscal.

ARRUAL MAJOR: ¿Qui el defensarà?

PARE: Jo, son pare, en nom de ... (*dubte*) son pare...

MARE: (*Interrompent el seu home, plorant*). I jo, que som sa seva mareta, que té una pena molt grossa....
¿Ai pobre fill meu, pobre fill meu!

ARRUAL MAJOR: Si és així, que així sigui. Pot començar es judici sumaríssim contra en Camestortes. (*Dóna la paraula al jutge*). Senyor Jutge...

TERCERA PART

El judici

ESCENA I

[Per iniciar la representació, monotema mundial: sa crisi]

JUTGE: (*molt solemne*). Que comenci es procés. (Al fiscal). Senyor Fiscal, principiau...

FISCAL: Amb la vènia. Senyor jutge... (*grandiloqüentment*) l'any 2011 ha estat un any carregat de grans adversitats i de greus problemes. Podem dir moltes maldats d'en Camestortes, però sobretot n'hem de destacar una que resumeix inexorablement s'època de penúria que ara vivim: (*apocal·líptic*) sa crisi... En Camestortes és es culpable de sa gran crisi que patim.

PARE: (*remugant*) Sa crisi, sa crisi... venga a parlar tot es temps de sa crisi.

MARE: (*plorinyant*) Sí, quan vaig an es forn, tothom parla de sa crisi i, i... (*plora desconsoladament*) i ningú vol parlar de na Belén Estéban!

PARE: En Camestortes no és es culpable de sa crisi...

FISCAL: A no?

PARE I MARE: (*diuen que no amb el cap*).

FISCAL: (*contundent*) Voleu dir que en Camestortes no és es causant de sa greu crisi econòmica? (*pare i mare diuen no amb el cap*) No és es culpable de s'encariment de tots es productes de menjar? (*pare i mare diuen no amb el cap*) No és es qui ha provocat sa gran pèrdua de llocs de feina induint an es tancament d'empreses? (*pare i mare diuen no amb el cap*) No és es responsable de l'altíssima puja dels preus des carburants? (*pare i mare diuen no amb el cap*) No és, en Camestortes, es responsable de (*ho remarca*) s'atur?

PARE I MARE: (*queden paralitzats, una mica desconcertats*).

MARE: (*confirmada, disposada a acceptar pop com a anima de companyia*). Bé, s'atur sí que per ventura és culpa d'en Camestortes: com que és un poc aturadet... (*de cop s'enfada molt. Cridant*) Però de ses altres coses no.

PARE: De sa gran crisi podeu donar sa culpa a qui la tengui, encara que ningú la vol: ni govern, ni bancs, ni grans empresaris...

FISCAL: Com podeu dir que tenen sa culpa es governs, es empresaris i es bancs. Si no fos per ells, el món seria un caos.

PARE: Per as ciutadans, és món és un caos, però no ho és per as governants corruptes, ni pes grans empresaris, ni es banquers. Saps que s'ho tenen de ben muntat! Mirau ets empresaris: quan veuen la mar bruta, suspensió de pagaments, plantilla an es carrer, i ja t'arreglaràs.

MARE: (*fa el gest: foteu-vos tots*).

PARE: Es banquers, venga comissions i venga a rapinyar cèntims d'aquí i d'allà, i se tiren sa crisi a s'esquena amb unes bones pagues i unes bones jubilacions... i ja t'arreglaràs.

MARE: (*fa un gest impertinent de cametes me valguen: cairrell de la mà al blan de l'altre mà*).

PARE: (*amb èmfasi perquè s'ha guardat la cirera del pastís per al darrer*) I es polítics...

FISCAL: (*interrompent el pare abruptament*) Aturau!

JUTGE: Sí, aturau-vos. No consentiré que parleu malament des nostros polítics... Són es qui paguen aquest magne tribunal.

PARE: Idò no diré res més.

MARE: (*resoluta, fa el gest del silenci, tancant-se la boca amb una cremallera*).

JUTGE: (*que ha estat mirant tot el temps la mare amb estranyesa. A la mare*): Però se pot sebre què punyetes feis?

MARE: (*plorinyant*) Ai no me renyeu... Jo només feia mímica.

FISCAL: I a ne que ve que faceu (*sarcàstic*) mímica? Això no és un circ, és un seriós tribunal de justíci'!

MARE: Però com que no mos deixau xerrar, jo me don a entendre així: (*la mare fa com que agranar, amb una granera imaginària. Fa com que obrir un calaix i les mans en buida el contingut i se'l posa dins les butxaques. Torna fer el gest de partir cametes me valguen*).

JUTGE: (*intrigat. De fet, hi ha d'estar tots, intrigats*) I amb això què voleu dir?

MARE: Que es polítics fan dissabte (*tots s'estranyen per la resposta. La mare ho aclareix*) I no m'ho invent jo, és lo que diu sa gent an es forn, quan no xerren de sa crisi...

FISCAL: Si no vos explicau...

MARE: (*un poc apurada perquè no ho entenen a la primera. Mentre ho explica, repeteix la gesticulació*) Que sí, que es polítics fan neteja de calaixos, i quan han posat mà a sa caixa i l'han buidada... (*sense acabar la frase, torna fer el gest de cametes me valguen*).

JUTGE: Prou, ja està bé de beneitures. I ja ho sabeu, qui fa beneitures és un beneit. Senyor fiscal, continuau.

ESCENA 2

[Debat de política general: Zapatero, Rajoy i altre bestiar]

FISCAL: Camestortes, jo t'acús de promoure males accions i confondre i embullar en Zapatero.

PARE: Senyor jutge, d'això es meu fill n'és ben innocent. De tothom és sabut que en Zapatero s'embulla tot sol.

FISCAL: Mentida! En Camestortes l'ha mal aconsellat, an en Zapatero, i l'ha fet caure amb un munt de polítiques equivocades... Per sort, ha sabut rectificar a temps.

PARE: (*sarcàstic*) A temps, a temps, diu... A temps per veure-nos fer sa darrera esperonada. Estam amb s'aigua an es coll.

MARE: (*que devalla del setè cel*). An es forn, quan no parlen de sa crisi i des polítics que s'embutxaquen es nostros doblers, parlen d'en Zapatero... (*com si fes una confessió, mig xiuxiuejant*)... Sabeu? (*mira als dos costats per comprovar si algú l'escolta*) An en Zapatero li diuen en Pastelero perquè fa uns bunyols (*fa el gest d'exageració amb la mà*) fa uns bunyols que pareixen ensaïmades.

FISCAL: (*indignat*) Protest, senyor jutge. No se pot consentir que s'insulti així an es qui ben aviat serà es predecessor den Rajoy.

JUTGE: És cert! Heu de sebre que en Zapatero ben aviat passarà a s'històri'.

FISCAL: Tots frissam de tenir en Rajoy de president... S'ha esforçat tant per es bé d'Espanya, ha donat tantes solucions an es problemes que pateix s'Estat, se preoculpa tant des benestar des ciutadans, té tants de projectes... Arribarà a la Moncloa i s'haurà acabat sa crisi.

JUTGE: serà una 'metla seure-se.

FISCAL: Tanta sort den Rajoy... Serà es nostro salvador si en Camestortes no ho descarabuta.

PARE: No ho crec pare... En Camestortes no li interessa sa política a no ser que en pugui treure qualche benefici (*fa els signe dels diners amb els dits*).

MARE: (*enfadada*) A no, a no... que sa darrera vegada li varen prometre que el col·locarien a fer feina a Palma i encara esperam. Ni feina ni paga!

FISCAL: I per quin partit se va presentar?

MARE: (*Fa tota una sèrie de senyes amb les mans i els dits, com si parlàs llenguatge de muts*).

FISCAL: Ah, clar. Aquests no guanyaren... Si s'hagués presentat per es (*també fa senyes amb les mans*), no només li haurien donat feina, sinó que a més, li haurien donat dues pagues.

JUTGE: Això no és res... Si s'hagués presentat per es (*també senyes amb ses mans*), li haurien donat dues pagues i, a més a més, li haurien dit que no importava que se presentàs a sa feina!!!!

FISCAL: (*després d'uns instants de transició*). Bé, dèiem abans que aquests darrers quatre anys d'en Zapatero, culpa des mals consells d'en Camestortes, han resultat ben escaiats.

PARE: Jo crec que més que culpa d'en Camestortes ha estat ell mateix que no ho tenia molt clar... Ara decidesc això, ara canviï, ara ho faig d'una altra manera...

MARE: Sí, tot d'una estava ple de PA-LANTE, però darrerament tot és PA-TRÀS, i molt de «qui POMET, DESPOMET». Ha arribat un moment que entre sa crisi i aquest ara sí i ara no, es poble ja no sap a què s'ha d'atendre.

FISCAL: Com que no ho sabeu, an a què vos heu d'atendre? Idò està ben clar: a jubilar-vos an es 67 anys. I punt en boca!

PARE: No me xerreu de s'edat de jubilació que m'encenc! Mirau que després de tota una vida de cotitzar, haver de fer feina dos anys més.

MARE: (*al pare, enfadada, sense donar crèdit al que acaba de sentir*) Feina? Has dit feina? Què has d'anar a parlar de feina si tu no n'has feta mai.

PARE: (*a la mare*) O te penses que no hi ha una bona feina, haver-te d'aguantar!

JUTGE: Prou de baralles conjugals.

MARE: (*molt remolesta*) Això no és una baralla conjugal, això és una brega.

JUTGE: (*molt autoritari*) Silenci! (*pausa per a què tot plegat es calmi una miqueta*) Fiscal, continuau ja i feis el favor d'anar an es gra.

FISCAL: Acús en Camestortes de ser s'instigador de sa promulgació de sa llei antitabac.

PARE: Però si en Camestortes no fuma!

FISCAL: Més que més. Ell ha punyit en Zapatero perquè prohibís fumar dins es bars i fins que no ho ha aconseguit no ha estat bo.

PARE: Fals. Es meu fill no en té cap culpa... Però no me negareu que és ben agradable anar a fer un cafè i no sortir amb sa roba i es cabell pudint a fum...

MARE: (*remoltesta*) I a tu que t'és! Si no fas olor de fum en fas d'una altra cosa, brutanxo!

PARE: Ehhhh! Si faig qualque cosa és oloreta de colòni'...
(*melindrós*). Me pos sa que tu me vares regalar
per Sant Valentí...

MARE: (*comprendiva i calmada*). No, si a mi me pareix
molt bé... (*de cop es posa feta una fúria i crida*)
Però no me pareix tan bé que cada dia te posis
tota una botella de Varondandi, sobretot si no
te rentes més que un pic cada quinze dies!

FISCAL: Deu esser mal d'aguantar!

MARE: (*alçant-se d'espatles*) Pssssí, procur estar tot s'hi-
vern ben constipada. Si tenc es nas tapat és més
bo de dur.

JUTGE: (*tallant*) Prou de desbarats! Canviau de tema!

ESCENA 3

[La controvertida realitat del reciclatge de fems; els carrers intermitents; una ínfima mostra del famosíssim gag de ses matances —enguany duit a la mínima expressió— i el 23 de febrer de l'any 1981]

FISCAL: Camestortes, t'acús de fer que Algaida sigui es poble que més fems produeix de tot es Pla de Mallorca.

PARE: Fotre! I què voleu? No veis que amb això des reciclatge en lloc de treure-ho tot plegat dins una bossa en treim (*va comptant amb els dits*) una pes paper, una altra pes vidre, una altra per s'orgànic i, llavonses, una altra pes rebuig... (*ergo*) Tot se multiplica per quatre!

FISCAL: Crec que feis un comptes ben equivocats!

PARE: Equivocats? Ben alerta anam a equivocar-nos! Qui s'equivoca de bossa li peguen una betcollada. Vaig ben alerta a no errar-me...

MARE: An es forn, quan no parlen ni de sa crisi, ni des polítics que s'embutxaquen es nostros doblers, ni d'en Zapatero, parlen de si una copa de cristall ha d'anar an es vidre o an es rebuig... (*se posa a plorar*) I jo mai no ho sé!

JUTGE: (*ignorant el plor de la mare*). Idò a mi m'ha arribat sa notícia que s'Ajuntament ha nomenat en Camestortes celador-de-fems i ara va casa per casa per comprovar *in situ* que ses famílies reciclen bé o fan un atemptat ecològic.

FISCAL: Idò si es efectes de sa política de reciclatge d'Algaida és igual an es resultat de sa política urbanística, anam ben servits! En aquest municipi tothom fa s'obra que vol, i no s'imposen ni sancions ni res!

PARE: Per ses foraviles d'Algaida, un dia passes per una finca i no hi ha res; l'endemà ja l'han tancada amb bres perquè no hi vegin que hi fan; an es tres dies ja hi han posat una caseta de fusta i as cap d'una setmana, papam! ja hi ha fet un xalet amb piscina!

MARE: (*corregint el pare*) Ei, que a sa nostra caseta encara no n'hi hem feta cap, de piscina!

PARE: (*a part*) Calla, dona, que encara mos destaparàs!

MARE: (*a part, enfadada*) No vull callar, a vatua el món! Es domingueros de veïnat de sa caseta s'han fet un xaletarro amb piscina a dins un quartó i noltros tenim mitja quarterada!

PARE: (*a part, per calmar-la*) L'any qui ve!

JUTGE: Prou de xerrar d'amagat. Fiscal, prosseguiu.

FISCAL: Camestortes, jo t'acús de moure cel i terra per impedir que s'obri així com toca es vial que comunica es carrer des Campet amb so de sa Quarterada.

MARE: O està obert? S'altre dia tornava a estar tancat! Hi volia passar i me vaig trobar amb una barreira as mig des camí.

PARE: Ho tancaren perquè se veu que qualcú va pegar per ses voreres.

MARE: (*una mica enfadada*). I no és raro! Saps que ho és, d'estret, es pas! I amb uns clots tan grans que hi cabria es batle ajagut!

PARE: (*absolutament sarcàstic*). Sí, an es final, tot és una qüestió de grossària... (*remolest*) de grossària... (*fa el gest de les dues mans obertes amb els dits cap amunt*) de veure qui else té més grossos, perquè qualcú els ha de tenir ben grossos perquè hagin passat més de dues legislatures i no s'hagi obert es pas així com toca.

JUTGE (*amenaçant*). Anau alerta a lo que deis!

PARE: (*desafiant*). A lo que dic? Hi he anat ben alerta: no he dit (*fa el gest de les dues mans obertes amb els dits cap amunt*) collons cap vegada!

JUTGE: (*taxatiu*). Silenci! (*Al fiscal*) Fiscal, continuau.

FISCAL: Camestortes, t'acús de ser es culpable que es cotxos des municipals circulin fora seguro.

PARE: Però això ja està arreglat. Va ser un malentès. En Camestortes no té sa culpa, d'això.

FISCAL: (*irònic*) Sí, sí, un malentès... i s'imatge que donàrem per tota Mallorca? Algaida va parèixer es poble den Panxo Villa.

MARE: Això des seguros és moooooolt important. Jo, cada any en faig un de vida i pag ses quotes amb molt de gust, no fos cosa hi hagués un denou.

FISCAL: (*càndid*) Veig que apreciau molt an es vostro homo...

MARE: (*sorpresa*) A s'homo? (*L'apunta amb el dit gros*) A s'homo? No em faceu riure!

FISCAL: (*desconcertat*) O no és an es vostro homo a qui feis s'assegurança de vida?

MARE: Pots pensar! La faig an es porc! (*deixar temps a què el públic acabi la llarga ovació que, de segur, es produirà*) La faig an es porc, no fos cosa que se morís de cop, com aquell any que haguérem de fer ses matances a corrensos per Sant Bartomeu. (*se posa a plorar desonsoladament*). Ai, quin disgust! Quin disgust! Tot eren mosques.

PARE: Dona, no te queixis tant, que amb so morir-se tot sol, mos estalviàrem pagar es matancer.

MARE: (*que ignora el pare. Plorant*) Es porc encara era tan petit que quasi no vàrem poder fer saïm.

PARE: (*insisteix, a la mare*) No te queixis, as migdia ja havíem acabat ses matances, tu que sempre remugues que nos duren dos dies!

MARE: (*que ignora el pare. Plorant*) Sa sobressada nos va sortir com a refredada: no era menjadora.

PARE: (*insisteix, a la mare*) Però no te queixis, que la varem vendre tota (*al públic, tot divertit*) an es domingueros des xalet de veïnat de sa caseta, i la trobaren mel!

MARE: Però es camaiots, ai es camaiots, es camaiots else haguereu de tirar tots, varen tornar verds.

PARE: Però no se va tudar res, perquè else donàrem a ses gallines.

MARE: (*desconsolada*) I llavonnes totes se moriren...

JUTGE: Senyor fiscal, continuau es procés.

FISCAL: Bé, aprofitant que ara que xerràvem de porcs: enguany ha fet 30 anys des cop d'estat des 23-F. Camestortes t'acús de ser s'instigador, conjuntament amb en Tejero, en Milans del Bosc i n'Armada, des cop d'estat que va posar en perill sa democràcia. És vostro fill és un golpista!

PARE: De cap de ses maneres!

MARE: (*enfurismada*) Això si que no. En Camestortes no és n'hi ha estat mai un golpista, i si no vos ho creis, demanau-ho a n'Asunción, sa veïnada, que sempre me diu «Tu hijo, Maria, tu hijo no pega ni golpe». Per això es meu fill no és un golpista, lo que és es un vago que no va de feina. (*se posa a plorar*) No va de feina...

ESCENA 4

[El fabulós món dels partits polítics i altres circs].

JUTGE: Prou de xerrar de salvapàtries... Fiscal!

FISCAL: Amb la vènia. Ara és el torn de parlar des partits POLÍTICS. En Camestortes és es culpable que a Mallorca sa situació des partits polítics estigui molt embullada.

PARE: O ha estat mai clara, sa situació des partits polítics? De totes maneres, aquesta vegada només és sa dreta que pareix que fa aigua...

FISCAL: Precisament! En Camestortes és es causant des greus problemes que ha tengut i té es Partit Popular de Mallorca.

PARE: En Camestortes? En Camestortes no ha fet res: no veis que són es mateixos des PP que no s'entenen?

FISCAL: Com podeu dir que no s'entenen si es PP és i serà sempre un partit que s'ha caracteritzat per sa cohesió i per sa unió interna?

PARE: Units, units, no hi estan molt...

FISCAL: Però això és culpa d'en Camestortes. Ell ha fet que a dins es PP s'hagi format un grup molt dretà i espanyolista i un altre de més moderat i mallorquinista, i que an es final en Jaume Font hagi deixat es PP i hagi fundat sa Lliga Regionalista.

PARE: Volen baixos, ets albatros... És ben normal que en Jaume Font se n'hagi anat des PP, perquè pre-tén un partit de dretes a la mallorquina, i en Bauzà vol convertir es PP de Balears amb una delegació de Madrid.

MARE: Això, però, només és una qüestió de teca (*amb les mans fa el signe de menjar*).

FISCAL: De teca? (*no ho entén*). Voleu dir, de menjar?

MARE: Això mateix: a en Font li agraden es potons cuinats i an en Bauzà es cocido madrilenyo... No se poden posar mai d'acord!

FISCAL: (*Ignora obertament la resposta del pare. Prossegueix*) Culpa d'en Camestortes! Aquest bandarra (*assenyala amb el dit Camestortes*) va ser es causant que en Bauzà digués lo que realment pensava de sa llengua catalana...

PARE: I es cullet li va tornar petit-petit quan va veure s'endemesa que havia armada. Li fa falta temps per desdir-se i desmarcar-se de ses tesis d'en Delgado.

FISCAL: Va saber rectificar una greu equivocació, així com pertoca a tot bon polític.

MARE: Idò en Matas i na Munar i tota sa quetefa de seguidors i seguidores imputats per sa Justícia deuen ser molt bon polítics, perquè tot se desdiuen de lo que varen fer...

JUTGE: Són, sense cap dubte, es millors polítics que mai ha donat aquesta illa... Senyor fiscal, continuau.

FISCAL: (*transició*) Ara és es torn de xerrar d'Unió Mallorca.

PARE: Unió Mallorca? Unió Mallorca ja no existeix!

MARE: Ara se diu Convergènci' per ses Illes Balears! I és un nou partit que no té res que veure, però res que veure, eh? amb Unió Mallorca... No són es mateixos dirigents, ni tendran es mateixos militants... Fins i tot canviaran de seu.

PARE: Sí, ara sa seu d'Unió Mallorca, és a sa sortida de Palma, devers sa carretera de Sóller...

FISCAL: En Camestortes és es culpable de sa desaparició com a partit d'UM.

PARE: En Camestortes? Jo crec que és perquè's ha acabat sa pressumpta repartidora de feines i ses pressumpes prebendes, i sa pressumpta posada de mà an es calaix...

MARE: Ja me direu si podia tenir futur UM, si gairebé tota s'antiga cúpula des partit està investigada per una pressumpta lletania de mangarrufes i fraus. Què se pensaven que som beneits?

FISCAL: I mentrestant, es president Antich i es PSOE no fan res.

PARE: Què no fan res? No fan res? Fan bambelletes de contents que estan per sa divisió des PP i des trull d'UM.

MARE: (*taxativa*) Hi estic d'acord: jo vaig veure es president Antich per sa tele i feia bambelletes.

PARE: Poma! Perquè el vares veure a una entrega de premis!

MARE: Però feia mambelletes!

FISCAL: I això que culpa d'en Camestortes, es Govern de ses Illes Balears aquesta legislatura ha fet una política grisa, molt grisa, amb ben poques encletxes de color. Què no ho és, ben grisa, sa gestió de sa posada en funcionament de Son Espases?

PARE: No sé com podeu dir això... No ho ha fet tan malament com a s'altra vegada. Jo crec que ha fet lo que li han deixat fer.

MARE: Jo estic d'acord amb so meu homo perquè tot lo que sa tele mos han mostrat que ha fet, ho he vist en color i no en blanc i negre.

JUTGE: (*esgotat de tanta beneitura*). Senyor fiscal, anau acabant. Crec que ara és es torn de xerrar des PSM.

FISCAL: Sí. Tanta sort que aquest partit ha pogut sortir de sa terrible influència d'en Camestortes i s'ha tornat a juntar amb Entesa. Aquest fet ha deixat a tothom ben feliç perquè sa unió fa sa força.

PARE: Potser que sí, que es PSM i Entesa hagin deixat tothom ben feliç, però també ha deixat a tothom una sensació d'haver fet es colló tot es temps que han estat separats.

MARE: I és tan guapo, anar junts... An es forn...

JUTGE: (*la interromp abruptament, a la mare, cansat i tip de sentir sempre el mateix*) Deixau estar es forn d'una punyetera vegada... (*al fiscal, representant la conversa més calmat*) Amb tot lo que heu dit des partits polítics, segons vós, senyor fiscal, culpa d'en Camestortes no se salva ningú...

FISCAL: Està clar que es qui no s'haurien de salvar de cap de ses maneres d'anar a sa presó i de tornar tots es doblers que nos han robat són es qui resultin culpables des nombrosos judicis per corrupció.

PARE: Ara l'heu dita sana: (*es gira cap al públic. Braços enlaira proclama*) Ciutadans i ciutadanes: si no voleu estar an es paro, feis-vos jutges i veniu a Mallorca. Vos asseguram un parell d'anys de feina continuada, fins que hagueu fet net de tots es polítics lladres i corruptes.

JUTGE: Ho pintau tot molt negre. No sou gens optimistes...

ESCENA 5

[Algaida i les eleccions]

FISCAL: Com que no som optimistes, senyor jutge? Voleu una bona notícia? A Algaida tot és una bassa d'oli!

PARE: Bé, jo no diria tant... N'hi ha que ja tenen una mica de nirvis.

MARE: (*que s'escolta el pare escèptica*) Nirvis? Per ses eleccions? Idò deuen ser nirvis a devers sa panxa... perquè hi ha agrupacions polítiques que no s'aturen de fer un sopar darrere s'altre. Quan hagin decidit sa llista de candidats s'hauran de posar a règim.

FISCAL: Se reuneixen tant perquè a vegades és ben difícil trobar es candidat adequat.

PARE: Allò que és difícil, a vegades, és trobar UN candidat que se vulgui presentar.

MARE: An es forn...

JUTGE: (*molt amenaçant, a la mare*) Uep!

MARE: (*que rectifica i no amolla tota la lletania*) An es forn parlam de què hi ha partits que no poden trobar de cap de ses maneres un candidat, i que molts fan anques enrere quan se veuen es panorama.

FISCAL: Això són xafarderies. Allò que passa realment és que hi ha partits que diuen que no tenen cap de llista, maldament ja el tinguin triat i retriats, per poder donar una sorpresa molt agradable a s'electorat.

JUTGE: Prou! Ja n'hi ha prou. Fiscal vos orden que faceu via, que ja tenc es peus gelats.

FISCAL: Amb la vènia. Per tal d'abreviar es procés, faré un concís repàs a sa situació política d'Algaida i com encaren cada un des diferents partits ses eleccions des mes de maig..

JUTGE: Perfecte. Procediu.

FISCAL: Començaré parlant des PSM. Ara per ara és s'únic partit que obertament ha mogut fitxa: ja tenen cap de llista i sa llista de candidats embastada

PARE: Fotre! Com que a ses darreres eleccions no se presentaren, saps que han tengut de temps per trobar candidats!

FISCAL: D'altres, però, van ben enrere d'osques, encara que fan veure que no estan gens ni mica preocupats. Mirau per exemple es Partit Popular, que encara estan públicament fora candidat. I n'heu vist cap que s'hagi posat gens nerviós? Sa resposta és no.

PARE: Clar! Com que saben que si an es final no troben ningú, sempre hi podran presentar en Camestortes...

FISCAL: (*irònic, fent sa mitja rialla*). I no seran aquestes, ses primeres eleccions que presenten un candidat d'aquesta qualitat.

MARE: Lo que és segur és que per ventura enguany no mataran un bou tan gros com a sa passada campanya electoral, ai! que va ser de bo, es bou torrat que donava voltes!

PARE: Bo tot quan vulguis, però també indigest, perquè n'hi hagué que elsi va caure ben feixuc... I a ses proves me remet: a mitjan legislatura hi ha haver una dimissió en massa des regidors des PP.

MARE: Hi va haver una bona desbandada, com si elsi hagués pegat una estreta hi haguessin de partir escapats cap a s'excusat...

JUTGE: Prou de xerrar des Partit Popular. Fiscal...

FISCAL: Continuü amb so repàs. Ara és es torn de parlar d'Unió Mallorquina. A Algaida aquest partit ha fet ben poca fressa, és com si no existís.

PARE: És que ja no existeix

JUTGE: Idò no importa parlar-ne. Acabau.

FISCAL: I per concloure aquesta revista preelectoral, es PSOE. Públicament, encara no ha dit res, però podem assegurar que no hi haurà gaire sorpreses... Ja veureu com presentaran una candidatura continuista...

PARE: I si elsi va bé fora fer res, perquè han de canviar.

MARE: (*exaltada*) **Molt ben dit! Molt ben dit! Hi estic completament d'acord. Si una cosa va bé, no la toquis. A jo, si uns sostens me van bé, no else me canviï de tot es mes... És tan difícil trobar-ne uns que me siguin còmodes i que no m'escaldin** (*per damunt la roba, la mare es passa les mans pel maluc per sentir lúbricament, amb el tacte dels seus llargs i freturosos dits, la tebior de la carn tremolosa, assedegada de carícies*) **a una dona com jo, tan agraciada** (*ara fa el gest de mostrar-se al món com una ofrena per ser admirada i desitjada per homes i dones indistintament, que s'extasien davant la grandesa i immensitat dels seus generosos pits, braves muntanyes blanques, que imperceptiblement tremolen sensuals cada cop que alena*) **per la naturalesa.**

PARE: Ni es sostens ni ses bragues, te canvies tu.

MARE: A meam si calles, que es qui fa pudor ets tu.

JUTGE: (*molt cansat*) Prou i basta! No tornem a caminar per aquest camí, que ja nos ho sabem de memòria. Senyor fiscal, acabau!

ESCENA 6

[A la fi, l'escena final. Miscel·lània algaidina]

FISCAL: Vaig per feina! Acús en Camestortes de fer veure bubotes a tothom, a s'hora de començar ses obres de ses Escoles. En un principi tot havien de ser problemes i tot havia de ser un desastre, però ara que han acabades i que tot està bé, ha quedat demostrat que no n'hi havia per tant.

MARE: Això és perquè es meu fill hi va anar poc, a escola... (*tota orgullosa*) amb això, s'assembla a jo.

PARE: Per una obra que surt més o manco bé, no importa, tampoc, repicar ses campanes.

JUTGE: Sí, perquè s'obra des Casal de la Música pareix que va per llarg...

FISCAL: (*Seguint amb l'acusació*). En Camestortes és es culpable que aquesta obra des carrer Anselm Turmeda no estigui acabada, quan a hores d'ara ja hauria d'haver estat inaugurada.

PARE: Això és vera, però sa culpa no és des meu fill... En Camestortes és un bon mestre d'obres, quan vol... I si no, mirau: En Camestortes s'ha encarregat d'organitzar i dur a terme s'obra de sa Sagrada Família de Barcelona, i tot ha anat molt bé. Amb un plis-plas l'ha tenguda acabada! Saps que n'ha feta de via!

MARE: I si en Mates en lloc d'encarregar s'obra d'allò de s'òpera que volia fer an es passeig Marítim de Palma a en Calatrava, l'hagués encarregada a en Camestortes, ara hi podrien cantar ses Soprano... (*es posa a cantar òpera*) «La donna è mobile, qual piuma al vento, | muta d'accento, e di pensiero.»

JUTGE: (*tapant-se les orelles*) Callau! Senyor fiscal, hi ha més temes?

FISCAL: Ara és hora de xerrar DE Pina (*rectifica precipitadament*) DEL Pina, volia dir... De s'equip de futbol del Pina. Si tot va bé, l'any que ve se podria donar es cas que el Pina i el CE Algaida juguin a sa mateixa categoria... Hi hauria un derbi.

PARE: És ben poc probable que això passi... Heu de tenir en compte que an el Pina l'entrena un algaidí.

FISCAL: Se veu que no poden subsistir fora sa metròpoli. També es de Pina venen a entrenar a Algaida.

PARE: Clar, com que es camp de futbol de Pina no té gespa, però això s'ha acabat perquè es nostro Ajuntament elsi ha llogat un autocar perquè pugim anar a entrenar a Llorito...

MARE: Veus, això està molt bé, així no se mouen des seu redol!

FISCAL: Idò fora moure-nos de Pina, hem de dir que en Camestortes és un malsofrit que sempre troba ossos an es lleu, i que per no res se dedica a posar denúncies a tot lo que se mou... a veure si guanyant una demanda darrera una altra, se pot retirar de sa feina.

PARE: Però aquest no és en Camestortes, es qui fa això és...

JUTGE: *(que interromp el pare, nerviós)*. Callau! Que encara nos denunciarà a noltros per haver pronunciat es seu nom en va.

FISCAL: Idò si aquest personatge no és en Camestortes, estam segurs que n'és s'inductor. En Camestortes va fer que aquest senyor denunciàs es batle d'Algaida i li posàs una querella pes renou de ses festes de Pina.

PARE: Sabeu què en pens, des que no saben disfrutar de ses festes des seu poble?

JUTGE: No nos ho digueu, que ja me veig a tots amb una denúncia.

PARE: An aquest tipus de gent querelladora, és igual allò que li facis: si fas perquè fas, i si no fas perquè no ho fas...

MARE: Lo que no entenc és perquè hi ha gent que s'enca-parrota a viure malsofrida en un lloc, quan en el món hi ha tant de terreno per córrer.

JUTGE: Prou! Senyor fiscal, feis sa darrera acusació!

FISCAL: A les ordres! Camestortes, t'acús de crear dub-tes a sa societat sobre si es retaule de l'altar ma-jor de l'esglési' d'Algaida s'ha de restaurar amb doblers públics...

PARE: No sé que voleu dir amb això!

FISCAL: (*mig acabant la paciència*) Fotre! A veure si està molt bé que es Govern i s'Ajuntament posin do-blers per arreglar es retaule de l'esglési' quan es Bisbat, no va voler cedir de cap de ses maneres es jardí de sa rectoria an es poble per fer-hi un parc infantil...

PARE: No sé de què vos estranya, tot això... Es Bisbat sempre ha fet lo que més li ha convengut... Es qui s'haurien d'haver negat a col·laborar, sen-se tenir una contrapartida per a Algaida, és es Govern i s'Ajuntament... Però ja se sap, en temps d'eleccions...

MARE: (*diu que no amb el cap, molt convençuda*).

PARE: Haurien d'haver dit: voleu que ajudem amb sa restauració des retaule? Idò amollau sa rectoria per as poble... Però això volia dir posar-se malament amb so clero... Ai, ses eleccions!

MARE: (*diu que no amb el cap, molt convençuda*).

FISCAL: (*avorrit, cansat, conformista*) Sí, ses eleccions... (*sospira*).

MARE: (*diu que no amb el cap, molt convençuda*).

FISCAL: (*que s'ha fixat amb les negatives de la mare*). Què vos passa, no hi estau d'acord?

MARE: (*enfadada*) Ses ereccions? Ses ereccions? Tot es culpa de ses ereccions... (*ho pensa una mica i rectifica*) Tot es culpa de què NO N'HI HAGI, d'ereccions (*senyala el pare amb el dit*). Culpa teva vaig haver d'anar an es Seminari... (*s'enfada encara més*) Quatre, quatre vegades!

JUTGE: An es Seminari? An es Bisbat, voleu dir que anàreu.

MARE: An es Bisbat? An es Bisbat hi ha anar es Batle a xerrar des retaule, jo vaig anar an es Seminari.

PARE: (*Que ja preveu el gran desastre. Intenta fer-la callar amb gestos i amb paraules*): Crec que t'estàs equivocant...

FISCAL: (*Mig en broma*) Però an es Seminari hi van per estudiar de capellans, no deveu voler-vos fer capellana!

MARE: No, no, no és an aquest seminari que jo vaig anar, és an es des nins.

JUTGE: Ara si que ja no entenc res...

MARE: Que sí, que com que en Zapatero va anunciar fa poc que donaria 2.500 euros si tens un fill, hem cercat donar un germanet petit an en Camestortes... però com que aquest (*senyala el pare*) no li van bé ses eleccions, vaig haver d'anar perquè me 'seminassin artificialment an es Seminari...

JUTGE, fiscal, pare: (*es posen les mans al cap, mouen el cap i donen la mare per un cas sense solució*).

FISCAL: Idò vos ne dureu una bona esculada... perquè culpa de sa crisi lo que va fer en Zapatero va ser retirar s'ajuda, no POSAR-LA.

MARE: Ai, ai, ai (*té un acubó*).

QUARTA PART

La Comdemna

JUTGE: (*taxatiu*) Ala, ja n'hi ha prou. S'ha acabat. (*Prenent un to molt circumspecte*). Feta aquesta enèsima inculpació, hem acabat de llegir es càrrecs que es ministeri fiscal imputa a n'en Camestortes. Sumarium finitus est. Deo gratias.

ARRUAL I FISCAL: Amén.

ARRUAL MAJOR: Algaida, dia 5 de març de l'any de nostre senyor de 2011. Ha comparegut davant aquest magne tribunal en Camestortes Tortes, fill de son pare i sa mare, acusat de ser es causant de tots quants mals han ocorregut a la vila d'Algaida aquest darrer any. Aquest magne tribunal ha pogut escoltar ses nefandes acusacions dites pes ministeri fiscal en contra d'en Camestortes. Ara es senyor jutge deliberarà i dictarà es seu infal·lible veredicte.

(*Es jutge es posa les mans al cap com si pensàs, acluca els ulls. Es grata els cabells i s'està una estoneta meditant*).

Senyor jutge, ja teniu es veredicte?

JUTGE: Sí, el tenc.

ARRUAL MAJOR: ¡Au idò, aixecau-vos tots drets!
(*Tothom s'aixeca*). ¿Senyor Jutge, quin es es vostre veredicte?

JUTGE: (*Molt solemne*). Com a Jutge Principal d'aquest magne tribunal declar en Camestortes Tortes (*pausa*) culpable de tot quan ha estat acusat.

(*El pare es posa les mans al cap. Les dones comencen a plorar. Tots els assistents fan cara molt trista*).

MARE: (*Plorant desconsolada*) ¡Ai fill meu! ¡Fill meu, on t'he de veure!

(*El seguici consola la mare*)

ARRUAL MAJOR: I en conseqüenci' d'haver estat declarat culpable, senyor Jutge ¿quina és sa pena que imposau an en Camestortes?

JUTGE: A resultes d'haver estat declarat culpable, condén en Camestortes a sa pena capital. (*Crits de la mare desesperada*) Camestortes Tortes, pels crims i faltes comeses a Algaida durant es darer any seràs executat ara mateix (*La mare té un acubó. Desesperació general dels familiars*). La pena ha estat dictada. Arrual Major, que se complesqui sa sentènci'.

ARRUAL MAJOR: Au, arruals.

CINQUENA PART

L'execució

